

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. kovo 9 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Vartotojų apsauga – Direktyva 2008/48/EB – Vartojimo kredito sutartys – Taikymo sritis – Teisė atsisakyti sutarties – 14 straipsnio 7 dalis – Nacionalinės nuostatos, nustatančios laikotarpį, per kurį negalima pradėti vykdyti sutarties – Nacionalinės procesinės normos, kuriomis reglamentuojamas nacionalinio teismo savo iniciatyva atliekamas vertinimas, ar buvo pažeistos tokios nuostatos, ir sankcijų už pažeidimą taikymas – 23 straipsnis – Veiksmingos, proporcingos ir atgrasomosios sankcijos“

Byloje C-50/22

dėl *cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas, Prancūzija) 2021 m. gruodžio 16 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2022 m. sausio 25 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Sogefinancement SAS

prieš

RW,

UV

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė K. Jürimäe, teisėjai M. Safjan (pranešėjas), N. Piçarra, N. Jääskinen ir M. Gavalec,

generalinė advokatė L. Medina,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Sogefinancement SAS*, atstovaujamos *avocat S. Mendès-Gil*,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos A.-L. Desjonquères ir N. Vincent,

* Proceso kalba: prancūzų.

- Suomijos vyriausybės, atstovaujamos A. Laine,
- Europos Komisijos, atstovaujamos G. Goddin ir N. Ruiz García,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinančios Tarybos direktyvą 87/102/EEB (OL L 133, 2008, p. 66) 23 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Sogefinancement SAS* ginčą su RW ir UV dėl reikalavimo sumokėti likutį, mokėtiną už *Sogefinancement* jiems suteiktą asmeninę paskolą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Direktyvos 2008/48 9 ir 10 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:
  - „(9) Būtinai visiškas suderinimas, siekiant užtikrinti, kad visi Bendrijos vartotojai naudotųsi aukštu ir vienodu jų interesų apsaugos lygiu, ir siekiant sukurti tikrą vidaus rinką. Todėl valstybėms narėms neturėtų būti leidžiama toliau taikyti arba priimti kitokias, nei nustatyta šioje direktyvoje, nacionalines nuostatas. Kai tokių suderintų nuostatų nėra, valstybės narėms turėtų būti leidžiama toliau taikyti arba priimti nacionalinės teisės aktus. <...>“
  - (10) Šioje direktyvoje pateiktose sąvokų apibrėžtyse nustatyta derinimo sritis. Todėl valstybių narių pareiga įgyvendinti šios direktyvos nuostatas turėtų būti apribota jos taikymo sritimi, kaip nustatyta šiose sąvokų apibrėžtyse. <...>“
- 4 Šios direktyvos 14 straipsnyje „Teisė atsisakyti sutarties“ nustatyta:
  - „1. Vartotojas, nenurodydamas priežasties, gali atsisakyti kredito sutarties per keturiolika kalendorinių dienų.<...>
  7. Šis straipsnis neturi įtakos bet kuriems nacionalinės teisės aktams, nustatantiems laikotarpį, kurio metu sutartis negali būti pradėdama vykdyti.“

- 5 Šios direktyvos 22 straipsnio „Suderinimas ir šios direktyvos privalomas pobūdis“ 1 dalyje nustatyta:

„Kadangi šioje direktyvoje pateikiamos suderintos nuostatos, valstybės narės negali toliau taikyti arba priimti savo nacionalinės teisės aktų nuostatų, besiskiriančių nuo nustatytų šioje direktyvoje.“

- 6 Minėtos direktyvos 23 straipsnyje „Sankcijos“ nurodyta:

„Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikomų už pagal šią direktyvą priimtų nacionalinių nuostatų pažeidimus, ir imasi visų priemonių, būtinų užtikrinti, kad jos būtų įgyvendinamos. Numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios.“

Prancūzijos teisė

- 7 Iki 2016 m. liepos 1 d. galiojusios redakcijos *code de la consommation* (Vartotojų kodeksas (toliau – Vartotojų kodeksas)) L. 311-14 straipsnyje buvo numatyta:

„Septynias dienas nuo paskolos gavėjo sutikimo su sutartimi paskolos davėjas negali jokia forma ir jokiais pagrindais atlikti mokėjimų paskolos gavėjui ar jo vardu, o paskolos davėjas – paskolos davėjui.

Tuo pačiu laikotarpiu paskolos gavėjas pagal atitinkamą sandorį taip pat negali įnešti jokio indėlio paskolos davėjo naudai arba paskolos davėjo vardu.

Jei paskolos gavėjas pasirašo leidimą tiesioginiam debetui iš savo banko sąskaitos, jo galiojimas ir įsigaliojimas priklauso nuo kredito sutarties galiojimo ir įsigaliojimo.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 8 2011 m. lapkričio 5 d. *Sogefinancement* su RW ir UV sudarė vartojimo paskolos sutartį dėl 15 362,90 eurų sumos, grąžintinos mokant 84 mėnesines įmokas (toliau – nagrinėjama kredito sutartis). 2015 m. spalio 20 d. šalys susitarė dėl skolos restruktūrizavimo.

- 9 Gavęs *Sogefinancement* ieškinį, kuriuo iš esmės reikalauta priteisti iš RW ir UV mokėtiną likutį, 2018 m. sausio 25 d. sprendimu *tribunal d'instance du Raincy* (Le Rensi pirmosios instancijos teismas, Prancūzija) įpareigojo šiuos asmenis grąžinti tik gauto kapitalo likutį ir nagrinėjamą kredito sutartį pripažino negaliojančia. Tam minėtas teismas savo iniciatyva iškėlė klausimą dėl Vartotojų kodekso L. 311-14 straipsnio pažeidimo ir konstatavo, kad, priešingai, nei numatyta šioje imperatyvioje nacionalinėje nuostatoje, lėšos, dėl kurių sudaryta nagrinėjama kredito sutartis, buvo suteiktos RW ir UV nepaėjus septynioms dienoms nuo paskolos pasiūlymo priėmimo.

- 10 Šį sprendimą *Sogefinancement* apeliacine tvarka apskundė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme, t. y. *cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas, Prancūzija), ir teigė, pirma, kad nebuvo galima savo iniciatyva kelti klausimo dėl nagrinėjamoms kredito sutarties negaliojimo, pasibaigus penkerių metų senaties terminui, taikomam patiems vartotojams prašant panaikinti tokią sutartį. Antra, bendrovė laikėsi nuomonės, kad tik pati šalis gali remtis sutarties negaliojimu pagal imperatyvią nacionalinę nuostatą.

- 11 Pažymėjęs, kad Vartotojų kodekso L. 311-14 straipsnis priskiriamas Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalyje valstybėms narėms suteiktai diskrecijai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, be kita ko, primena, kad pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją gali būti leidžiama nustatyti tinkamus senaties terminus, kiek tuo siekiama užkirsti kelią galimybei neapibrėžtą laiką ginčyti sutartį ir taip atsižvelgiama į teisinio saugumo principą.
- 12 Be to, nacionalinis teismas mano, kad, teismui panaikinus sutartį nesant vartotojo prašymo arba be jo pritarimo, galėtų būti pažeistas dispozityvumo principas, pagal kurį teismui neleidžiama formuluoti priešpriešinių reikalavimų, taip pat individualaus ir kolektyvinio teisinio saugumo principas.
- 13 Tokiomis aplinkybėmis *Cour d'appel de Paris* (Paryžiaus apeliacinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
  - „1. Ar pagal Direktyvos [2008/48] 23 straipsnyje įtvirtintą sankcijos veiksmingumo principą, atsižvelgiant į teisinio saugumo ir valstybių narių procesinės autonomijos principus, draudžiamas toks atvejis, kai teismas negali savo iniciatyva remtis iš šios direktyvos 14 straipsnio kylančia nacionalinės teisės nuostata, už kurios nepaisymą nacionalinėje teisėje nustatyta sutarties negaliojimo sankcija, pasibaigus penkerių metų ieškinio senaties terminui, per kurį vartotojas gali pareikšti ieškinį arba prieštaravimą dėl kredito sutarties negaliojimo?
  2. Ar pagal Direktyvos [2008/48] 23 straipsnyje įtvirtintą sankcijos veiksmingumo principą, atsižvelgiant į teisinio saugumo ir valstybių narių procesinės autonomijos principus bei dispozityvumo principą, draudžiamas toks atvejis, kai teismas negali pripažinti kredito sutarties negaliojančia, prieš tai savo iniciatyva pasirėmęs iš minėtos direktyvos 14 straipsnio kylančia nacionalinės teisės nuostata, kai vartotojas neprašo tokio panaikinimo ar bent neišreiškia dėl jo pritarimo?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl priimtimumo

- 14 Ir Prancūzijos vyriausybė, ir Europos Komisija turi abejonių dėl prejudicinių klausimų priimtimumo.
- 15 Visų pirma Prancūzijos vyriausybė mano, kad Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalyje nenumatyta jokios materialinės teisės normos, susijusios su vartojimo kredito sutartimis, todėl Vartotojų kodekso L. 311-14 straipsnis negali būti laikomas nacionaline nuostata, „priimta“ pagal [Direktyvą 2008/48], kaip tai suprantama pagal jos 23 straipsnį. Šiomis aplinkybėmis prejudiciniaus klausimais siekiama tik išspręsti normų koliziją, kylančią dėl skirtingų senaties terminų ir nacionalinio teismo teisę veikti savo iniciatyva reglamentuojančių nacionalinės teisės nuostatų, kurias pagrindinėje byloje turi taikyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.
- 16 Šiuo klausimu primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją Teisingumo Teismui ir nacionaliniams teismams bendradarbiaujant, kaip numatyta SESV 267 straipsnyje, tik bylą nagrinėjantis nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo priėmimą, atsižvelgdamas į bylos aplinkybes turi įvertinti, ar jo sprendimui priimti būtinas prejudicinis sprendimas, ir Teisingumo

- Teismui pateikiamų klausimų svarbą. Todėl iš principo Teisingumo Teismas turi priimti sprendimą tuo atveju, kai pateikiami klausimai susiję su Sąjungos teisės išaiškinimu (2022 m. liepos 14 d. Sprendimo *Volkswagen*, C-134/20, EU:C:2022:571, 56 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 17 Darytina išvada, kad klausimams dėl Sąjungos teisės taikoma svarbos prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prejudicinio klausimo, tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisineis aplinkybes, būtinas tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus (2022 m. liepos 14 d. Sprendimo *Volkswagen*, C-134/20, EU:C:2022:571, 57 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
  - 18 Šiuo atveju taip nėra.
  - 19 Prejudiciniais klausimais siekiama sužinoti tikslią Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalies taikymo sritį, kad būtų galima nustatyti, ar į šios direktyvos taikymo sritį patenka nacionalinės procesinės normos, kuriomis reglamentuojamas nacionalinio teismo savo iniciatyva atliekamas vertinimas, ar kreditorius pažeidė nacionalinės teisės nuostatą, priimtą ar toliau taikomą įgyvendinant šioje nuostatoje valstybėms narėms suteiktą diskreciją, ir sankcijų už pažeidimą taikymas. Atsižvelgiant į tai, klausimas dėl minėto 14 straipsnio 7 daliai pripažintinos aprėpties nėra hipotetinis ar visiškai nesusijęs su pagrindinės bylos išsprendimu.
  - 20 Prancūzijos vyriausybė taip pat pažymi, kad šalys nesutaria, kada tiksliai buvo suteikta pagal nagrinėjamą kredito sutartį paskolinta suma, todėl neaišku, ar pagrindinėje byloje laikytasi Vartotojų kodekso L. 311-14 straipsnyje nustatyto termino. Taigi priklausomai nuo to, į kurį laiko momentą galiausiai atsižvelgs prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, jo prašomas išaiškinimas gali būti hipotetinis.
  - 21 Nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nepareikšė nuomonės dėl pagal nagrinėjamą kredito sutartį paskolintos sumos suteikimo datos, vadovaujantis šio sprendimo 17 punkte priminta jurisprudencija, prejudiciniais klausimams taikomos svarbos prezumpcijos negali paneigti vien tai, kad šiuo atveju viena iš pagrindinės bylos šalių ginčija šį faktą, kurį patikrinti turi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, o ne Teisingumo Teismas (šiuo klausimu žr. 2020 m. spalio 1 d. Sprendimo *A (Vaistų reklama ir pardavimas internetu)*, C-649/18, EU:C:2020:764, 44 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
  - 22 Galiausiai Komisija mano, kad antrasis klausimas veikiausiai hipotetinis, nes RW ir UV aiškiai nurodė, kad sutinka su nagrinėjamos kredito sutarties panaikinimu.
  - 23 Šiuo atžvilgiu pakanka konstatuoti, kad dėl galimo sutikimo antrasis klausimas netampa hipotetinis. Remiantis šio sprendimo 16 punkte priminta jurisprudencija, tik prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas gali įvertinti galimą šios aplinkybės poveikį tiek prejudicinio sprendimo būtinumui, tiek klausimo reikšmei atliekant patikrinimą dėl sprendimo, kuriuo žemesnės instancijos teismas savo iniciatyva vertino Vartotojų kodekso L. 311-14 straipsnio pažeidimą ir už jį taikė sankcijas.
  - 24 Šiomis aplinkybėmis konstatuotina, kad prejudiciniai klausimai yra priimtini.

Dėl esmės

- 25 Dviem klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalies ir 23 straipsnio nuostatos, siejamos su veiksmingumo principu, turi būti aiškinamos taip, kad nacionalinis teismas turi galėti, pirma, savo iniciatyva vertinti, ar kreditorius pažeidė nacionalinės teisės nuostatą, numatančią laikotarpį, per kurį negalima pradėti vykdyti kredito sutarties, nepaisant nacionalinės normos dėl penkerių metų senaties termino, ir, antra, už pažeidimą taikyti sankciją, t. y. panaikinti kredito sutartį, nepaisant nacionalinės normos, siejančios tokį panaikinimą su atitinkamu vartotojo prašymu arba bent jau pritarimu.
- 26 Siekiant atsakyti į šiuos klausimus, pirmiausia reikia patikrinti, ar valstybės narės nuostata, kaip Vartotojų kodekso L. 311-14 straipsnis, kurią leidžiama pagal Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalį priimti arba toliau taikyti, patenka į šios direktyvos taikymo sritį. Tik tokiu atveju nacionalinės procesinės normos, kuriomis reglamentuojamas nacionalinio teismo savo iniciatyva atliekamas vertinimas, ar kreditorius pažeidė tokią nuostatą, ir sankcijų už pažeidimą taikymas turėtų atitikti iš minėtos direktyvos išplaukiančius reikalavimus.
- 27 Šiuo klausimu iš Direktyvos 2008/48 22 straipsnio 1 dalies, aiškinamos atsižvelgiant į jos 9 ir 10 konstatuojamąsias dalis, matyti, kad, kiek tai susiję su kredito sutartimis, patenkančiomis į šios direktyvos taikymo sritį, joje numatytas visiškas teisės nuostatų suderinimas, o iš minėto 22 straipsnio pavadinimo aišku, kad ji yra privalomojo pobūdžio. Tai reiškia, kad šia direktyva konkrečiai suderintose srityse valstybės narės negali toliau taikyti arba priimti savo nacionalinės teisės nuostatų, besiskiriančių nuo nustatytųjų šioje direktyvoje (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 38 punktą).
- 28 Direktyvos 2008/48 14 straipsnyje taip pat nustatytos vartotojo teisės atsisakyti sutarties po kredito sutarties sudarymo įgyvendinimo sąlygos ir tvarka, o jo 7 dalyje aiškiai nurodyta, kad šio straipsnio nuostatos neturi įtakos nacionalinėms nuostatoms, nustatančioms laikotarpį, per kurį negalima pradėti vykdyti sutarties.
- 29 Kadangi Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalyje pavartojus frazę „neturi įtakos“ valstybėms narėms suteikiama galimybė priimti arba toliau taikyti nuostatas, nustatančias laikotarpį, kuriam nepasibaigus negalima pradėti vykdyti sutarties, tai reiškia, kad pagal šią direktyvą atliekamas visiškas ir privalomas suderinimas, kiek tai susiję su vartotojo teise atsisakyti sutarties, neapima kredito sutarties vykdymo pradžios, o ypač lėšų suteikimo kredito gavėjui reglamentavimo.
- 30 Iš to išplaukia, kad Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalyje tik pripažįstama valstybių narių diskrecija išeinant už šioje direktyvoje nustatyto reglamentavimo ribų numatyti nuostatas, nustatančias laikotarpį, per kurį negalima pradėti vykdyti kredito sutarties (pagal analogiją žr. 2014 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Novo Nordisk Pharma*, C-310/13, EU:C:2014:2385, 25 ir 29 punktus ir 2019 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *TSN ir AKT*, C-609/17 ir C-610/17, EU:C:2019:981, 49 punktą).
- 31 Be to, tai, kad pagal Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalį priimama arba toliau taikoma tam tikta nacionalinė nuostata, negali nei paveikti ar apriboti veiksmingos vartotojo galimybės naudotis jam pagal 14 straipsnį priklausančia teise atsisakyti sutarties, nei pažeisti kitų minėtos direktyvos nuostatų, jos koherentiškumo arba ja siekiamų tikslų (pagal analogiją žr. 2014 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Novo Nordisk Pharma*, C-310/13, EU:C:2014:2385, 28 ir 31 punktus ir 2019 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *TSN ir AKT*, C-609/17 ir C-610/17, EU:C:2019:981,

51 punktą). Vien aplinkybė, kad dėl kreditoriaus padaryto tokios nacionalinės teisės nuostatos pažeidimo vartotojas gali netekti pagal nacionalinę teisę suteikiamos apsaugos, šiuo atžvilgiu neturi reikšmės.

- 32 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad tais atvejais, kai valstybės narės, naudodamosi joms pagal Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalį pripažinta diskrecija, numato nuostatas, nustatančias laikotarpį, per kurį negalima pradėti vykdyti kredito sutarties, nacionalinės procesinės normos, kuriomis reglamentuojamas nacionalinio teismo savo iniciatyva atliekamas vertinimas, ar kreditorius pažeidė tokias nuostatas, ir sankcijų už pažeidimą taikymas, priklauso valstybių narių kompetencijai; šių normų nereglamentuoja minėta direktyva ir jos nepatenka į jos taikymo sritį (pagal analogiją žr. 2019 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *TSN ir AKT*, C-609/17 ir C-610/17, EU:C:2019:981, 52 punktą ir 2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Land Oberösterreich (Parama būstui)*, C-94/20, EU:C:2021:477, 47 punktą).
- 33 Šiomis aplinkybėmis, pirma, nereikia vertinti, ar pagal veiksmingumo principą draudžiamos nacionalinės procesinės normos, kuriomis reglamentuojamas nacionalinio teismo savo iniciatyva atliekamas vertinimas, ar kreditorius pažeidė tam tikrą nacionalinės teisės nuostatą, priskiriamą Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalyje valstybėms narėms suteiktai diskrecijai. Antra, tokia nacionalinės teisės nuostata negali būti laikoma „priimta“ pagal minėtą direktyvą, kaip tai suprantama pagal jos 23 straipsnį, todėl nereikia aiškinti šio straipsnio norint nustatyti, ar pagal jį draudžiamos už minėtos teisės nuostatos pažeidimą taikomos sankcijos.
- 34 Atsižvelgiant į šiuos motyvus, į pateiktus klausimus atsakytina:
Direktyvos 2008/48 14 straipsnio 7 dalis turi būti aiškinama taip, kad nacionalinės procesinės normos, kuriomis reglamentuojamas nacionalinio teismo savo iniciatyva atliekamas vertinimas, ar kreditorius pažeidė nacionalinės teisės nuostatą, numatančią laikotarpį, per kurį negalima pradėti vykdyti kredito sutarties, ir sankcijų už pažeidimą taikymas, nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 35 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinamos Tarybos direktyvą 87/102/EEB 14 straipsnio 7 dalis

turi būti aiškinama taip:

nacionalinės procesinės normos, kuriomis reglamentuojamas nacionalinio teismo savo iniciatyva atliekamas vertinimas, ar kreditorius pažeidė nacionalinės teisės nuostatą, numatančią laikotarpį, per kurį negalima pradėti vykdyti kredito sutarties, ir sankcijų už pažeidimą taikymas, nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Parašai.